

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Ing. J. G.**, bytem V. 411, Z.-S., zast. Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Šafaříkovy sady 5, Plzeň, proti žalovanému: **ředitel odboru platové politiky a sociálního zabezpečení Ministerstva obrany**, se sídlem nám. Svobody 471/27, Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2011 čj. 421/31039-2/20017542

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ředitele odboru platové politiky a sociálního zabezpečení Ministerstva obrany (dále také žalovaný) uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti rozhodnutí ředitele Vojenského úřadu sociálního zabezpečení Ministerstva obrany ze dne 19. 1. 2011 sp.zn. 93288/VP-11/25. Tímto rozhodnutím prvoinstanční služební funkcionář rozhodl o úpravě výsluhového příspěvku žalobci ode dne 1. ledna 2011 tak, že výsluhový příspěvek zvýšil o částku 376,- Kč na celkovou částku 19.647,- Kč měsíčně. Dále je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, že výsluhový příspěvek podléhá zdanění podle ust. § 36 odst. 2 písm. v) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, které činí v případě žalobce 2.947,- Kč a žalobci tak od 1. ledna 2011 náleží k výplatě částka 16.700,- Kč měsíčně.

Žalobce v žalobě uvádí, že v jeho případě byl nesprávným způsobem aplikován zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení se zákonem o daních z příjmů. Poukazuje na to, že z ust. § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání jednoznačně vyplývá, že výsluhové náležitosti náleží za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka. Toto ustanovení je přitom ve vztahu lex specialis k zákonu o daních z příjmů. Ke dni zániku služebního poměru žalobce byl výsluhový příspěvek osvobozen od daně a z tohoto důvodu nemůže změnou zákona o daních z příjmu jako lex generalis dojít retroaktivně ke zpětnému zdanění výsluhového příspěvku, který žalobce legitimně očekával a na který měl přiznáním výsluhového příspěvku právní nárok. Vzhledem k tomu, že žalobce splnil zákonné podmínky pro výplatu výsluhového příspěvku, oprávněně očekával v rámci již existujících právních vztahů výplatu takového příspěvku. Došlo-li by však ke zkrácení majetku žalobce, byla by tím zcela jednoznačně porušena ústavní zásada ochrany oprávněného očekávání, v důsledku čehož by došlo k porušení základních práv a svobod žalobce, zaručených mu v právním státě.

Žalobce se pak domnívá, že správní orgány postupovaly v rozporu se základními právy a svobodami zaručenými Listinou základních práv a svobod a mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána. Názor žalobce potvrzuje i nález Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 53/10.

Žalobce je tak názoru, že nelze použít novelizované znění zákona o daních z příjmů na výsluhový příspěvek, na který žalobci vznikl nárok ke dni zániku služebního poměru a který žalobci náleží za podmínek platných k zániku služebního poměru žalobce, když ke dni zániku služebního poměru žalobce byl výsluhový příspěvek od daně osvobozen. Správní orgány obou stupňů tedy pochybily, pokud nepostupovaly v souladu s ust. § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání, jejich rozhodnutí jsou nečekaná a nepředvídatelná a došlo jimi k zásahu do práva žalobce na spravedlivé správní řízení. Žalobce se dále domnívá, že správní orgány se nezabývaly svědomitě a odpovědně všemi jeho argumenty a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se s nimi nevypořádaly.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že podle jeho názoru žalobce nesprávně chápe a interpretuje ust. § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání. V tomto ohledu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2004 č.j. 5 A 31/2001. Z tohoto rozsudku žalovaný dovozuje, že podmínkami platnými v době zániku služebního poměru jsou míněny základní zákonné podmínky, jejichž splnění je nezbytné pro vznik nároku na dávku - pro přiznání dávky, tedy například stanovená minimální délka doby trvání služebního poměru, způsob zjišťování (výpočtu) průměrného měsíčního hrubého příjmu, procentní zvýšení výsluhového příspěvku za jednotlivé roky služby konané po splnění stanovené minimální délky doby trvání služebního poměru či důvody skončení (zániku) služebního poměru vojáka z povolání. Mezi podmínky, které platily v době zániku služebního poměru žalobce pro vznik nároku na výsluhový příspěvek, nelze v žádném případě zařadit skutečnost, že v době před 1. 1. 2011 byly výsluhové náležitosti osvobozeny od daně z příjmu.

Dnem 1. 1. 2011 nabyl účinnosti zákon č. 346/2010 Sb., kterým byl mimo jiné změněn zákon o daních z příjmů. Podle novelizovaného znění § 36 odst. 2 písm. v) podléhá výsluhový příspěvek a odbytné vojáků z povolání zdanění ve výši 15 %. Podle § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů se daň vybírá srážkou z příjmů, kterou je povinen provést její plátce. Podle odst. 3 citovaného zákonného ustanovení je plátce daně povinen sraženou daň odvést místně příslušnému správci daně, a to do konce kalendářního měsíce, ve kterém byl povinen provést srážku daně. Žalovaný tedy postupoval v souladu s touto právní úpravou a správnost jeho

postupu potvrdil i správce daně, kterým je v daném případě Finanční úřad pro Prahu 6. Žalovaný zdůraznil, že zdaněním vypláceného výsluhového příspěvku od 1. 1. 2011 nedošlo ke snížení výše již dříve přiznaného nároku. Naopak přiznaný nárok byl v průběhu času zvyšován valorizacemi.

Žalovaný nerozhodl o dani, neboť je pouze daňovým subjektem (plátcem daně), nikoliv správcem daně, který je oprávněn rozhodovat v daňové řízení. Žalovaný v případě srážky daně z vypláceného výsluhového příspěvku nevystupuje vůči žalobci v pozici orgánu veřejné moci, ale stejně jako každý plátec daně, který odvádí správci daně daň sraženou poplatníkovi. Žalovaný pouze v souladu s principy dobré správy deklaratorně do výroku rozhodnutí uvedl skutečnost, že výsluhový příspěvek bude nadále podléhat zdanění. Učinil tak proto, že zákonodárce nijak neupravil způsob, jak mají být poživatelé výsluhových příspěvků od správního orgánu informováni o částce výsluhového příspěvku náležejícího k výplatě (což je často potřebné dokládat na úřadech, peněžních ústavech a podobně) o přesné částce sražené daně, na což by měl mít každý daňový poplatník právo.

Žalovaný je přesvědčen, že k veškerým námitkám žalobce se v rozhodnutí o námitkách vyjádřil. Proto se domnívá, že žaloba není důvodná, a navrhuje, aby ji soud zamítl.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím prvoinstančního služebního funkcionáře ze dne 23. 1. 2004 byl žalobci přiznán výsluhový příspěvek ve výši 28.164,- Kč měsíčně, a to s účinností od 1. 1. 2004. Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2004 byl žalobci přiznán starobní důchod, avšak na základě žádosti žalobce mu nebyl vyplácen. Rozhodnutím ze dne 24. 1. 2006 správní orgán prvního stupně rozhodl o uvolnění výplaty starobního důchodu žalobci ode dne 19. 12. 2005 a současně bylo téhož dne vydáno rozhodnutí o úpravě výsluhového příspěvku na výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem, takže od 19. 12. 2005 žalobci náležel výsluhový příspěvek ve výši 17.716,- Kč měsíčně. Následně byl výsluhový příspěvek žalobci postupně valorizován.

Rozhodnutím ředitele Vojenského úřadu sociálního zabezpečení Ministerstva obrany ze dne 19. 1. 2011 sp.zn. 93288/VP-11/25 bylo rozhodnuto o úpravě výsluhového příspěvku žalobce ode dne 1. 1. 2011 tak, že výsluhový příspěvek byl zvýšen o částku 376,- Kč na celkovou částku 19.647,- Kč s tím, že od 1. ledna 2011 podléhá výsluhový příspěvek zvláštní sazbě daně ve výši 15 % podle ust. § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů, což v žalobcově případě činí 2.947,- Kč a po zdanění mu tedy od 1. 1. 2011 náleží k výplatě částka 16.700,- Kč měsíčně.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí námitky, ve kterých argumentoval obdobně jako v žalobě, když poukázal zejména na ust. § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání. Žalobce uvedl, že jednou z podmínek při zániku jeho služebního poměru byla i ta skutečnost, že výsluhové náležitosti byly podle § 4 písm. o) zákona o daních z příjmů v době přiznání výsluhového příspěvku od daně osvobozeny. Způsobem výpočtu výsluhového příspěvku byla jednoznačně dána jeho výše, a má mu být v přiznané výši nadále vyplácen. Zdaněním výsluhového příspěvku dochází k jeho faktickému snížení a tím k porušení závazku státu k výplatě přiznaného výsluhového příspěvku. Žalobce je proto přesvědčen, že výplata výsluhového příspěvku nemůže podléhat dani, jelikož takové jednání ze strany státu by bylo protiústavní a byl by porušen právní princip legitimního očekávání.

Žalobou napadeným rozhodnutím ředitele odboru platové politiky a sociálního zabezpečení Ministerstva obrany ze dne 18. 3. 2011 č.j. 421/3-1039-2/2001-7542 byly námitky žalobce zamítnuty a napadené rozhodnutí vydané v prvním stupni potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že smyslem ust. § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání je upravit postup pro situaci, kdy v průběhu platnosti zákona dojde jeho novelizací ke změnám v úpravě podmínek pro přiznání výsluhového příspěvku. Zákon proto obsahuje určitá pravidla pro to, za jakých podmínek v té které situaci výsluhový příspěvek náleží. Podmínkami platnými v době zániku služebního poměru jsou míněny základní zákonné podmínky, jejichž splnění je nezbytné pro vznik nároku na dávku. Neznamená to tedy, že pokud v době přiznání dávky byla tato od daně osvobozena a později zákon stanoví, že od určitého data tato vyplácena dávka podléhá dani, bude tato dříve přiznaná dávka nadále od daně osvobozena. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2004 č.j. 5 A 31/2001. Dále poukázal na to, že ze zákona č. 3146/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o daních z příjmů, jednoznačně vyplývá, že zákonodárce měl v úmyslu podrobit zdanění veškeré částky výsluhových příspěvků vyplácených po 1. 1. 2011. Ust. § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů jednoznačně stanoví, že dani podléhá výsluhový příspěvek celý, nikoliv pouze ta jeho část, o kterou byl od 1. 1. 2011 zvýšen. Pokud by zákonodárce hodlal odlišit výsluhové příspěvky, které byly přiznány před tímto datem, a nepodrobovat je zdanění, učinil by tak přímo v zákoně, například příslušnými přechodným ustanovením.

Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce, že zdaněním výsluhového příspěvku dochází k jeho faktickému snížení a tím k porušení závazku ze strany státu k výplatě přiznaného výsluhového příspěvku. Napadeným rozhodnutím se výsluhový příspěvek přiznaný žalobci nesnížil, ale orgán sociálního zabezpečení pouze realizuje rozhodnutí státu srážet z výsluhového příspěvku daň s účinností od 1. 1. 2011. Orgány sociálního zabezpečení Ministerstva obrany jsou při svém správním rozhodování povinny postupovat v souladu s platnými právními předpisy a dbát, aby jejich aplikace byla v souladu s veřejným zájmem. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný rozhodl tak, jak bylo uvedeno shora.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobní argumentaci je možno rozdělit do dvou rovin – žalobce jednak namítá, že v důsledku aplikace ust. § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání se na jemu vyplácený výsluhový příspěvek nevztahuje v plném rozsahu ust. § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů, ve znění účinném od 1. 1. 2011. Ve druhé rovině pak namítá, že pokud by zmíněné ustanovení zákona o vojácích z povolání aplikaci ust. § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů nevylučovalo, byla by jeho plná aplikace na jeho výsluhový příspěvek v rozporu se zásadou zákazu retroaktivity, tj. fakticky se dovolává toho, že je uvedené ustanovení protiústavní.

Podle § 143 odst. 10 *výsluhové náležitosti náleží za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka*. Pokud jde o výklad citovaného ustanovení, je možno plně odkázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2004 č.j. 5 A 31/2001-56, jehož se dovolával v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí již žalovaný (byť se netýkal otázky totožné s tou, která je projednávána nyní). V tomto rozsudku je mj. uvedeno:

Citované ustanovení je samozřejmě nedílnou součástí zákona č. 221/1999 Sb. avšak soud má za to, že se vztahuje pouze na nově přiznávané výsluhové náležitosti. Jazykovým a systematickým výkladem předmětné právní úpravy je zřetelně dovoditelné, že u daného zákonného ustanovení nejde o úpravu retroaktivní, nýbrž jde o úpravu tzv. prospektivní, tedy o úpravu směřující od účinnosti daného zákona „vpřed“. Pokud by mělo jít o úpravu retroaktivní, bylo by třeba takový záměr slovně vyjádřit zcela jinak, přičemž takovýto případný záměr by zřejmě měl být dovoditelný již z konstrukce přechodných ustanovení předmětného zákona. Proto je Nejvyšší správní soud toho názoru, že při výkladu citovaného ustanovení je třeba přisvědčit nikoliv žalobci, ale žalovanému, který dané ustanovení vykládá tak, že toto ustanovení se vztahuje na výsluhové příspěvky přiznávané počínaje účinností zákona č. 221/1999 Sb. Jeho normativní význam, jak lze dovodit ze zaměření a účelu dané úpravy, přitom souvisí s tím, že v průběhu platnosti zákona č. 221/1999 Sb. může jeho novelizacemi docházet mj. ke změnám v úpravě podmínek pro přiznání výsluhového příspěvku, a proto je třeba, aby zákonná úprava obsahovala určující pravidlo pro to, za jakých podmínek vždy v té které situaci (v době platnosti zákona č. 221/1999 Sb.) náleží výsluhový příspěvek.

Soud proto souhlasí s žalovaným v tom, že citované ustanovení je nutno vykládat tak, že podle doby zániku služebního poměru vojáka se posuzuje např. doba nutná ke vzniku nároku na výsluhový příspěvek, otázka, které doby a v jakém rozsahu se do tohoto nároku započítávají, z kterých příjmů se výsluhový příspěvek vypočítává apod. Jednou přiznaný výsluhový příspěvek tedy nelze bývalému vojákovvi odejmout jen z toho důvodu, že zákon následně např. prodloužil dobu trvání služebního poměru nutnou pro vznik nároku na výsluhový příspěvek nebo např. snížit z tohoto důvodu, že následně bude stanoveno, že určité složky příjmu se při výpočtu výše výsluhového příspěvku nezohledňují. Jde tedy o podmínky vzniku nároku na výsluhový příspěvek, nejde o však o podmínky jeho vyplacení a valorizace (změny způsobu valorizace se přitom týkal shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu) a nemůže tedy jít ani o otázku zdanění tohoto výsluhového příspěvku.

Ust. § 143 odst. 10 zákona o vojácích z povolání tedy není překážkou pro zdanění výsluhového příspěvku žalobce. Ani ze znění zákona o daních z příjmů pak nelze dovodit to, co tvrdí žalobce, že by zdanění podléhala jen ta část jeho výsluhového příspěvku, která odpovídá jeho valorizaci po 1. 1. 2011.

Soud se následně zabýval tím, zda shora citovaná zákonná ustanovení a jejich výklad nejsou protiústavní pro rozpor se zásadou zákazu retroaktivity. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není, neboť nejde o zapovězenou retroaktivitu pravou, ale o přípustnou formu nepravé retroaktivity, která nenarušuje důvěru v právo a právní jistotu.

V případě tzv. nepravé retroaktivity jde o institut, jehož cílem je zabezpečit žádoucí „pružnou kontinuitu právního řádu“. Vzhledem k tomu, že nové právní normy zpravidla nevznikají v „prostoru právem dosud nevyplněném“, nýbrž naopak téměř vždy příslušné právní normy mění či nahrazují obdobné právní normy předchozí, bývá přijímáním nové právní úpravy nastolován problém kontinuity právní úpravy. Den nabytí účinnosti nové právní normy, která nahradila normu předchozí, je tedy i časovým rozmezím, kdy se právně upravené skutečnosti a vztahy (rozumí se trvající skutečnosti a vztahy) dostávají z režimu jedné právní normy do režimu jiné právní normy. Tato skutečnost souvisí s trváním, resp. přetrváváním práva. Ve společnosti ovládané právem logicky existují vždy právní vztahy, které vznikly za práva starého a přetrvávají i za práva nového.

V daném případě je onou novou právní úpravou zákon č. 346/2010 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2011 a který ze zákona o daních z příjmu v ust. § 4 odst. 1 písm. o), který vypočítává příjmy osvobozené od daně, vypustil mj. výsluhové náležitosti vojáků

z povolání, a v ust. § 36 odst. 2 písm. v) stanovil, že podléhají patnáctiprocentní sazbě daně. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že nárok na všechny měsíční splátky výsluhového příspěvku mu vznikl již ke dni skončení jeho služebního poměru – tak tomu není a být nemůže. Výše výsluhového příspěvku je v čase proměnlivá, což dokládá i případ žalobce, kterému byl výsluhový příspěvek pravidelně valorizován (zvyšován) a dnem, kdy začal pobírat starobní důchod, mu byl naopak výsluhový příspěvek snížen na výši rozdílu mezi přiznaným starobním důchodem a výsluhovým příspěvkem. Jednotlivé splátky výsluhového příspěvku se přitom stávají splatnými podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 268/1999 Sb. k jedenáctému dni každého kalendářního měsíce. Zdanění tedy nemohou podléhat výsluhové příspěvky, na jejichž výplatu žalobci vznikl nárok do konce roku 2010, kdy byly výsluhové náležitosti od daně osvobozeny (přičemž nic takového se nestalo), pokud je však na dávku za leden 2011, na niž žalobci vznikl nárok až ke dni 11. 1. 2011, aplikováno znění zákona o daních z příjmů účinné od 1. 1. 2011, nejde o retroaktivitu a takový postup není v rozporu s ústavním pořádkem.

Jde přitom o odlišnou situaci, než kterou se zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 53/10, který se týkal snížení a zdanění státní podpory stavebního spoření. V tomto nálezu Ústavní soud dospěl k závěru, že *napadený zákon nabyl účinnosti v době, kdy dotčení účastníci stavebního spoření již měli individualizovaný právní nárok na státní podporu za rok 2010, neboť v průběhu tohoto roku splnili všechny zákonem stanovené podmínky pro jeho vznik. Není přitom rozhodující, že v tomto okamžiku ještě nedošlo k poukázání této částky ze strany státu nebo k jejímu vyplacení ze strany stavební spořitelny.*

V tomto případě je situace jiná, individualizovaný nárok na výplatu výsluhového příspěvku vzniká žalobci až k jedenáctému dni každého kalendářního měsíce. Rozdíl mezi charakterem státního příspěvku na stavební spoření a výsluhového příspěvku je možno demonstrovat následujícím způsobem: Nárok na výplatu státního příspěvku na stavení spoření vzniká splněním zákonných podmínek v daném kalendářním roce (tj. v roce 2010). Pokud by tedy účastník stavebního spoření zemřel např. 1. 1. 2011, jeho nárok na výplatu státního příspěvku by nezanikl a stal by se předmětem dědictví – což je dokladem toho, že již ke dni 31. 12. 2010 skutečně existoval individualizovaný nárok, který není možno retroaktivně zákonem snížit. Naproti tomu v případě výsluhového příspěvku je situace jiná – pokud by příjemce výsluhového příspěvku zemřel 1. 1. 2011, nárok na výplatu výsluhového příspěvku by zanikl jeho smrtí a výsluhový příspěvek za leden 2011 by se nemohl stát předmětem dědictví. Individualizovaný nárok na výplatu peněžní částky tak vzniká skutečně až za účinnosti nové právní úpravy a její zdanění tak není projevem retroaktivity.

Důvodná rovněž není námitka, že se žalovaný nezabýval svědomitě a zodpovědně žalobcovými argumenty a nevypořádal se s nimi v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dle názoru soudu obsahuje všechny rozhodné úvahy, jimiž se žalovaný řídil při výkladu právních předpisů, které na věc aplikoval. Skutečnost, že dospěl k závěrům, s nimiž žalobce nesouhlasí, ještě neznamená, že by se jeho argumenty nezbyl „svědomitě a odpovědně“. Nesouhlas žalobce s obsahem rozhodnutí neznamená, že by toto rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Tato žalobní námitka je ostatně formulována velmi obecně, žalobce ani nespecifikuje, s kterými konkrétními argumenty se žalovaný opomněl vypořádat či v čem je jeho argumentace na daný případ nepřiléhavá.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2013

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu